

qui est in peccato notorio, peccat sive sic, sive sic doceat: sed ille qui est in peccato occulto, peccat si primo modo doceat, non autem si secundo. » Et in *Comment. in psal. XLIX, Operum ejusd.* edit. Rom., 1570, t. XIII, fol. 66, col. 2 et seq. « Nunquid qui in statu peccati mortalis est, peccat mortaliter, quando prædicat vel docet? Dicendum quod ejus peccatum aut est publicum vel occultum: et si occultum, vel est ex contemptu et sine pœnitentia aut cum pœnitentia. Dicendum est ergo quod, si aliquis est in peccato publico, non debet publice prædicare vel docere. Et dico *publico*, quia si peccatum non est publicum, posset cum charitate occulte fratrem suum de peccato etiam minori, quam sit suum peccatum occultum, reprehendere, reprehendendo tamen seipsum. Si vero est in peccato occulto, et sine pœnitentia, tunc provocat Deum, qui simulat. » *Proverb. xi*:

MINOR, MINORENNIS.

Vid. verb. ÆTAS, BENEFICIA, CONTRACTUS, EMPTIO, VENDITIO, FILIUS, RESTITUTIO IN INTEGRUM.

MINORITÆ.

SUMMARIUM.

1. Minoritæ fratres custodiæ Terræ Sanctæ soli exercere possunt munia parochialia in Græco-Melchitas patriarchatus Antiocheni, absente paroco

(1. Minoritæ fratres custodiæ Terræ Sanctæ soli exercere possunt munia parochialia in Græco-Melchitas patriarchatus Antiocheni, absente paroco Græco. Bened. XIV, tom. 1, constit. 86, incip. *Demandatam*, § 13. (2. Eorum guardianus S. Sepulcri seu Terræ Sanctæ potest conferre sacramentum confirmationis, absentibus episcopis Latini ritus, cum oleo et chrismate a catholico antistite benedictis, etiam antiquis, si nova haberi non possunt. Idem const. 10, incip. *Cum ad infrascriptam*. (3. Ab eodem potest sub conditione conferri Græcis Melchitis a simplici sacerdote confirmatio, absente episcopo Græco catholico. (4. Idem constit. 87 incip. *Demandatam*, § 14. (5. Ubi vero sit episcopus catholicus residens, hujusmodi sacramentum non conferat, nisi de ejusdem episcopi consensu; eo autem dissentiente, absteineat. Idem, *ibid.*

(6. Franciscani Observantes missionarii quibusdam Ecclesiis et missionibus Cochinchinæ discedere jubentur decreto visitatoris Apostolici. Idem constit. 3, incip. *Quantopere*, § 7. Inde appellant ad S. Sedem. Idem, *ibid.*, § 9. (7. Et decreta prius confirmata revocantur, ipsaque in pristinum restituuntur. Idem, *ibid.*, § 11. (8. Adjecta lege conservandi missiones sibi adjudicatas, eaque non deferendi. Idem *ibid.* § 15. (9. Iis que permittitur prædicare in regnis Ciampæ, et Cambodiæ, non tamen aliis exclusis. Idem *ibid.* § 10.

(10. Franciscani missionarii in Ægypto laborantes laudantur a laudato Pontifice

Simulator ore decipit amicum suum. Et de his loquitur hic sicut dicit glor. Augustini: « Lingua laudare non præsumat cui contradicit conscientia. » Si vero peccatum est occultum, et dolet, non peccat prædicando vel docendo, etiam si publice loquatur contra peccatum; quia sic detestando aliorum peccata, detestatur etiam suum. » Neque vero in *Comment. in Epistolam secundam ad Corinthios*, lect. 1, in cap. iv, mortaliter peccare solos peccatores publicos, et famosos statuisset, non autem etiam alios, ut antea docuerat, censendus est, propterea quod scribat: « Unus publicus et famosus peccator cavere debet sibi, ne prædicet, alias peccat. » Non enim ibi de utroque peccatorum genere publicorum et occultorum quæstionem instituit, sed de publicis tantum loquitur, ut Apostoli verba quæ explicat postulabant*.

Græco. — Guardianus d. Minoritarum S. Sepulcri, seu Terræ Sanctæ potest conferre sacramentum confirmationis, absentibus episcopis Latini ritus, cum oleo et chrismate a catholico antistite benedictis. Alia Minoritas spectantia ad n. 16.

tom. I, constit. 129, incip. *Eo quamvis tempore*, § 2. (11. Franciscani instituti spiritus, quod ad jurisdictionem parochorum, e documentis S. P. Francisci et S. Bonaventuræ demonstratur. (12. Idem, *ibid.*, § 15, ubi, adductis verbis Testamenti dicti S. P. Francisci et S. Bonaventuræ in tractatu: *Quare fratres Minores prædicent*, subjungit: « Licere tantum fratribus ordinis Minorum S. Francisci custodiæ Terræ Sanctæ parochialia munia obire circa Græcos Melchitas, eisque sacramenta administrare in iis locorum et temporum circumstantiis, quibus omnino deficiat modus habendi parochum, aut alium antistitem Græci ritus. »

(13. Advertendum quod nos fratres Minores (quidquid scripserit aliquis in contrarium) possumus ac debemus addere in *Confiteor* nomen nostri sancti patriarchæ Francisci, dicendo: « Sanctis apostolis Petro, Paulo, beato Patri nostro Francisco, etc. » et ita dicendo « Sanctos apostolos Petrum, et Paulum, beatum Patrem nostrum Franciscum, etc. » Cui non obstat decretum Sacræ Congregationis, diei 20 Mart. 1706, loquente ipso de iis qui illud non recitant ex speciali privilegio, *Regulares absque speciali privilegio*, etc., quo nos gaudemus ex ritu tradito a S. Bonaventura, anno 1260, relato in *Orbe Seraphico*, tom. III, n. 30, a quo recedere non possumus ex sanctis a Julio II et Clemente X citat. in rubricis nostri novissimi Franciscani Breviarii n. 129, ibi: « Quoad cæremonias vero et alia ad recte et sancte reddendum Domino sacrificium

laudis, quoquomodo necessaria et opportuna observanda sunt documenta a sancto Bonaventura edita, necnon ordinationes capitulorum generalium, Apostolica auctoritate confirmatæ: ac proinde Rituale, constitutiones et doctrinæ in firmamento trium ordinum contentæ ibidem a san. memor. Julii II et tandem a fel. record. Clemente X in *Brevi Ex commissi Nobis*, 28 Augusti 1671, cum aliis recentioribus, approbatæ, et sub nonnullis pœnis pro tunc et nunc observari mandatæ: » Ac ideo in Missalibus, et Breviariis Franciscanis in *Confiteor* rite appositum est post nomina SS. apostolorum Petri et Pauli, nomen S. Patris nostri Francisci. Et insuper ad id habemus personalem confirmationem Innocenti XIII, qui assistendo nostro capitulo generali Romæ celebrato 15 Maii 1723, non solum id approbavit in publica confessione omnium vocalium, sed et sibimetipsi complacuit repetere, dicendo: « Precibus et meritis beatæ Mariæ, etc., beatorum apostolorum Petri et Pauli, et beati Patris vestri Francisci, etc.; » uti apparet ex supra laudato capitulo generali edito Romæ anno 1730. Et ad id accedit totius religionis universalis, ac inveterata consuetudo, quæ, quasi altera lex, parem obligandi obtinet potestatem, c. *Consuetudo* 5, dist. 1, l. *De quibus* 31, ff. *De legib.*, l. *Ditura consuetudo* 35, et l. *Sed ea* 35, ff. eod. Consuetudo namque est optima legum interpretis; L. *Si de interpretatione* 37, ff. *De legibus*, cap. *Cum dilectus* 8, *De consuetudine*, cum similibus. Et hæc sententia expresse traditur sub n. 168, in cæremoniali Medionali impresso anno 1744 ab eruditissimis Patribus reformatis illius provinciæ collecto ex cæremonialibus Romanis et Franciscanis.

DECRETA.

(14. *Decretum quo disposita atque sancita a P. vicecommissario generali ordinis Min. Observ. Reformat. S. Francisci pro conventibus recessus, seu recollectionis nuncupatis confirmantur.*

« Sacra congregatio super disciplina regulari, expenso tenore epistolæ circularis vicecommissarii generalis Min. Observantium Reformatorum S. Francisci, datæ die 9 Januarii 1707, in qua sub n. 7 ubi de conventibus recessus, seu recollectionis agitur, hæc habentur: « E in detto convento, o conventi, ne'quali dovrà attendersi al solo spirito di divozione, ed orazione, non vi potrà essere studio, ne'lettori, o altro religioso esente da qualunque atto comune. » Et mature perpensis omnibus, et singulis deductis tam a d. vice commissario generali, et procuratore generali et strictioris Observantiæ sancti Francisci ex una, quam Patribus habitantibus in conventibus recessus provinciarum reformatarum Marchiæ et Bononiæ partibus ex altera, pro stabilitate conventuum recessus, sive recollectionis cum peculiaribus legibus rescripsit: « Executioni mandetur in omnibus provinciis prædicta Epistola circularis

vicecommissarii generalis, sub die nona Januarii 1707. Et tam superiores generales, quam provinciales omnino provideant conventui recollectionis, alias sacra congregatio providebit.

« Dat. Romæ, hac die 24 Martii 1708.

« J. R., card. imperialis præfectus. »

(15. *Decretum de instituendis in unaquaque provincia strictioris Observantiæ S. Francisci conventibus spiritualis recessus pro religiosis ferventibus, ad præscriptum epistolæ circularis P. a Monte-Bufo vicecommissarii, alias a sacr. congr. confirmatæ.*

« Cum ad aures sacræ congregationis super disciplina regulari pervenerit, et multiplici fide dignorum testimonio fuerit comprobatum, in multis provinciis strictioris Observantiæ S. Francisci per Italiam et insulas adjacentes, epistolam circularem vicecommissarii generalis a Monte-Bufo datam 9 Januarii 1707 et ab hac sacra congregatione confirmatam 24 Martii 1708, plenum non sortiri effectum quoad demandatos spiritualis recessus conventus; volens propterea sacra congregatio, ne talis inobservantia in regularis disciplinæ detrimentum diutius protrahatur, opportune et efficaciter providere, re mature discussa, auditisque pluries, tum voce, tum scripto, superioribus ordinis, referente eminentissimo Fabrono, rescripsit; pro omnimoda observantia præfatæ epistolæ circularis vicecommissarii generalis a Monte-Bufo confirmatæ, ut supra, a sacra congregatione, destituendis in unaquaque provincia supradictis conventibus spiritualis recessus pro religiosis ferventioribus; et non concedatur licentia admittendi ad habitum et professionem, nisi in provinciis in quibus sacræ congregationi constiterit præfatos conventus re ipsa institutos esse, ac sedulo et cum effectu a superioribus generalibus detur notula, ubi sint respective instituti dicti conventus.

« Romæ, 10 Decembris 1714.

« J. R., card. imperialis præfectus. »

(16. *Decretum consimile præcedenti pro Minoribus Observantibus S. Francisci.*

« Cum ad aures sacræ congregationis super disciplina regulari pervenerit, et multiplice fide dignorum testimonio fuerit comprobatum in multis provinciis Minorum de Observantia Sancti Francisci per Italiam, et insulas adjacentes, Breve san. mem. Innocentii XI, quod incip. *Militantis Ecclesiæ*, etc., editum die 22 Novembris 1679, plenum non sortiri effectum quoad demandatos recollectionum conventus; volens propterea eadem sacra congregatio ne talis inobservantia in regularis disciplinæ detrimentum diutius protrahatur, opportune et efficaciter providere, re mature discussa auditisque pluries, tum voce, tum scriptis superioribus ordinis, referente eminentissimo Fabrono, censuit supersederi pronunc in expeditione novi brevis, sed omnino servandam esse dispositionem brevis san. mem. Innocentii XI 22 Novembris 1679, de non concedenda

licentia admittendi ad habitum et professionem in illis provinciis in quibus plene non constiterit sacrae congregationi supradictos recollectionum conventus institutos fuisse juxta formam in eodem brevi præ-

MIRACULUM.

SUMMARIUM.

1. Miraculum unde dictum? — 2. Miraculum quid sit? — 3. Ad verum et proprie dictum miraculum quatuor principaliter requiruntur. — 4. Assignatur primum requisitum. — 5. Assignatur secundum. — 6. Assignatur tertium. — 7. Assignatur quartum. — 8. His quatuor enumeratis requisitis addi solet quintum, et assignatur. — 9. Miraculorum triplex est genus, seu ordo, vel gradus. Quodnam sit primum genus, et quæ miracula ad ipsum spectent? — 10. Quodnam sit secundum genus, et quæ miracula ad ipsum spectent? — 11. Quodnam sit tertium genus, et quæ miracula ad ipsum spectent? — 12. Miracula primi generis non est necesse, quod fiant in instanti. — 13. Miracula secundi generis nec ipsa petunt fieri in instanti. — 14. Miracula tamen tertii generis necesse est, quod fiant in instanti. — 15. Miraculum per quid differat a gratia? — 16. Gratia quid sit? — 17. Quando est dubium an sanitas recuperata sit per miraculum, vel per gratiam, concludendum est esse recuperatam per gratiam. — 18. Miracula in sacra Scriptura appellantur interdum *signa*. — 19. Interdum vocantur *prodigia*. — 20. Interdum appellantur *portenta*. — 21. Hæc vox *miraculum*, quamvis pluries habeatur in Veteri Testamento, nunquam tamen reperitur in Novo. — 22. Miracula, prodigia et portenta conveniunt omnia in ratione signorum. — 23. Attamen licet omnia sint miracula, quædam tamen magis proprie appellantur *signa*, quatenus non actu rem signatam ponunt, sed consummantur in præsignatione rei futuræ vel sine rei præsentis. — 24. Miracula autem semper effectum suum ponunt actu a parte rei. — 25. Prodigia et portenta volunt nonnulli quod differant miraculis ex parte effectus et modi significandi, quatenus illa terrorem, vel nocumentum aliis inferant et prænuunt; miracula vero commodum et gaudium. — 26. Alii autem tenent quod miracula illa quæ propter eorum excellentiam majori admiratione et stupore sunt plena, prodigia et portenta appellantur; quæ vero admirationem inferunt, sed non tantam, minora et pura miracula dicantur. — 27. Pignatell. tamen et alii dicunt quod, inspecto eo quod sit excedens facultatem naturæ creatæ, miracula dicuntur *virtutes*; et inspecto eo propter quod ipsa sunt miracula, nuncupantur *signa*; et quatenus miracula aliquid

(1. Miraculum dicitur mirum factum, vel quasi admiratione plenum. Barbosa, *De offic. et potest. episcop.*, part. III, alleg. 99, n. 7, et alii passim. (2. Miraculum, prout usurpatur in causis beatificationum et canonizationum, describitur a S. Augustino, *Lib. de util. cred.*, cap. 16, ibi: « Miraculum voco quidquid arduum et insolitum supra spem aut facultatem mirantis apparet, » et a S. Thoma, par. 1, quæst. 110, art. 4, et quæst. 114, art. 4. Miraculum proprie et strictè sumptum definitur, quod sit *id quod fit præter ordinem totius naturæ creatæ*, et sic doctores passim.

(3. Ad verum, et proprie dictum miraculum quatuor principaliter requiruntur. Glossa communiter recepta in cap. *Glo-*

scriptam. Et interim detur a superioribus generalibus nota ubi respective sunt recollectionum conventus.

« Romæ, 10 Decembris 1714.

« J. R. card. imperialis præfectus. »

præstendent, vocantur *ostenta* sive *portenta*; quatenus vero futura prædicunt, appellantur *prodigia*. — 28. Solus Deus proprie ac physice potest facere vere et proprie dicta miracula. — 29. Possunt tamen sancti ac servi Dei facere miracula moraliter. — 30. Miracula in confirmationem fidei possunt moraliter fieri etiam a peccatoribus veram fidem habentibus. — 31. Nequeunt tamen a peccatoribus fieri, neque moraliter in testimonium sanctitatis, aut insignium meritorum apud Deum. — 32. Hæretici nequeunt facere miracula, neque in confirmationem fidei, neque in testimonium sanctitatis, aut insignium meritorum apud Deum. — 33. Angeli possunt moraliter facere miracula. — 34. Angeli mali seu dæmones nequeunt ullo modo facere vera miracula. — 35. Adducitur et solvitur instantia. — 36. Virtutes, signa et prodigia Antichristi erunt spuria, apparentia et mendacia. — 37. Potestas examinandi et recognoscendi miracula competit non solum Summo Pontifici, sed etiam episcopis. — 38. Debet tamen episcopus, si examinet miracula nondum canonizationum aut beatificationum, antequam divulget aut divulgari permittat, totum negotium ad Sanctam Sedem transmittere, indeque responsum expectare. — 39. Examen miraculorum debet esse exactissimum et rigidissimum, præsertim quoad testes. — 40. Episcopus ad examen miraculorum debet adhibere in consilium etiam theologos et alios viros probos. — 41. Miracula, gratiæ, et beneficia, etc., quæ præsumuntur accepta a Deo ad intercessionem alicujus mortui cum opinione sanctitatis, non possunt imprimi sine licentia Sedis Apost. nisi fuerit canonizatus vel beatificatus. — 42. Miracula gratiæ, etc., talis mortui non canonizati nec beatificati publicari non possunt sine præfata licentia sub pœnis, clericis sæcularibus privationis officiorum, suspensionis a divinis, et administrationis sacramentorum; regularibus vero omnium officiorum, nec non vocis activæ et passivæ. — 43. Quando miracula fieri dicuntur in aliqua ecclesia seculari, sive regulari virtute sacrarum imaginum, statim episcopi mandant operari imagines, et impediunt concursum populi, ne miracula publicentur antequam per testes legitimos fuerint sufficienter probata, et transmissa ad Papam, et transgressores possunt ab episcopis puniri. — 44. Affertur celeberrimum miraculum. — 45. De variis miraculis a Christo Domino patris, *remissive*.

riosus Deus, unic. De reliquis et veneratione sanctorum, verb. *Sedis Apostolicæ*.

(4. 1º Igitur requiritur quod miraculum fiat supra naturam, id est præter ordinem totius naturæ; sicut de virga Moysis mutata in colubrum, et de asina loquente ad Balaam, ex capit. *Cum ex injuncto* 12, De hæreticis. Illud enim quod per causas naturales fieri potest, non est miraculum. (5. 2º Quod appareat illud ex Deo, non ex arte contingere, neque ex diabolo, quia mirabilia, quæ arte applicando activa passivis contingunt, seu ope dæmonis virtute sua naturali angelica agentis efficiuntur, quamvis facultatem et captum humanum excedant, indeque admirationem in intellectu humano causent, non sunt tamen vere et propria

miracula, licet in sensu largo talia dicantur, in cap. *Teneamus* 56, caus. 1, *Exodi* VII, Actor. IX, et alibi: Solus enim Deus proprie ac physice potest facere miraculum; hinc *Psal.* LXXI dicitur: *Qui facit mirabilia solus, et Psal.* LXXXIII: *Tu faciens mirabilia, tu es Deus solus*. (6. 3º Quod fiat non vi verborum, sed hominis merito id contingat. Unde transubstantiatio panis in corpus Christi per sacerdotem vi consecrationis causata, non est miraculum, prout requiritur ad beatificationem vel canonizationem.

(7. 4º Quod fiat vel in confirmationem fidei, vel in testimonium sanctitatis alicujus, in quo Deus se vult mirabilem ostendere, ejus virtutes in aliorum exemplum miraculis illustrando, unde de primo dicto fine ob quem Deus patrare solet miracula, constat ex *Marc.* ultimo ibi: *Illi autem profecti prædicaverunt ubique Domino cooperante, et sermonem confirmante sequentibus signis*. Et *Hebræor.* II, ibi: *Contestante Deo signis et portentis*. Et de secundo dicto fine constat ex *Psal.* LXI, 36, ibi: *Mirabilis Deus in sanctis suis*. Et de S. Thoma de Villanova in 3 lection. *Officii*, ibi: « Deus sanctitatem servi sui testatam voluit præsertim cum horreum frumento pauperibus distributo penitus vacuum, repente plenum inventum est. »

(8. His quatuor enumeratis ad verum et proprium miraculum requisitis, quintum solet addi, nempe quod fiat præter consuetum et ordinarium modum causandi. Unde quia creatio animæ, conservatio universi, et hujusmodi non fiunt præter consuetum et ordinarium modum causandi, quamvis a solo Deo fieri possint, non sunt ad propositum vere et proprie miracula. Barb., *De offic. et potest. episcop.*, alleg. 97, n. 8; Reiffenstuel, lib. III, *Decr.*, tit. 43, n. 39, et alii.

(9. Miraculorum triplex est genus, seu ordo vel gradus, sicuti tripliciter potest opus aliquod facultatem naturæ excedere. Primo scilicet quoad substantiam facti, seu quoad id quod fit, quando nempe substantia rei factæ est supra vires naturæ; quod constituit speciem miraculorum primi generis, seu ordinis vel gradus; uti est illud quod duæ naturæ uniantur et subsistant in una persona, sicut factum est in Incarnatione, de quo dixit sanctus Augustinus tract. 17 in *Joannem*: « Majus miraculorum est quod Deus factus est homo, quam miracula omnia quæ Deus fecit inter homines. » Ad hoc primum genus, seu ordinem, vel gradum spectat fecunditas et partus virginæ B. M. V.; si idem corpus sit simul cum alio in eodem loco, ut de Christo Domino, qui intravit ad discipulos januis clausis; si corpus humanum glorificetur; si unum corpus simul sit in duobus, vel pluribus locis; si sol stet, aut retrocedat, prout contigit ad preces Josue et Ezechiæ regis, et hujusmodi.

(10. Secundo, quoad subjectum, seu quoad id, in quo fit, quando nempe aliquid est supra vires naturæ, quoad subjectum ejus in quo fit, id est quando aliquid fit, quod natura ipsa quoque facere potest,

sed non in illo subjecto in quo tunc fit; quod constituit speciem miraculorum secundi generis, seu ordinis, vel gradus, uti est resuscitatio mortuorum, illuminatio cæcorum, et hujusmodi: potest enim natura causare vitam, sed non in mortuo; potest præstare visum, sed non cæco. Ad hoc secundum genus, seu ordinem, vel gradum spectant sanationes paralyticorum quos Christus sanavit, et sanationes aridorum, claudorum, mutorum, vel alio simili morbo laborantium, quorum sanationes omnem medicorum artem et medicinæ virtutem superent, et soli divinæ virtuti reserventur.

(11. Tertio, quoad modum faciendi, quando nempe aliquid est supra vires naturæ quoad modum, faciendi, id est quando tale quid fit, quod etiam natura ipsa facere potest, sed non illo modo. Quod constituit speciem miraculorum tertii generis, seu ordinis, vel gradus; uti est, cum quis subito ac instantaneæ divina virtute sanatur a febris, nullis adhibitis medicamentis, nulla eveniente crisi; aut cum aer statim divinitus condensatur in pluvias absque causis naturalibus, ut legitur factum ad preces Samuelis, et Eliæ prophetæ, et sanctæ Scholasticæ sororis D. Benedicti, et aliorum, et hujusmodi; potest enim natura causare salutem in infirmo, condensationem aeris in pluvias, sed non tali modo, scilicet in instanti, et sine medicamentis, et sine concursu aliarum causarum naturalium. Ad hoc tertium genus, seu ordinem, vel gradum spectant sanatio instantanea a febris socrus Simonis facta a Christo Domino, *Luce* IV, sanationes instantaneæ ab hydrope, ab hernia, et ab aliis hujusmodi morbis illico factæ simul cum integra recuperatione virium ad invocationem alicujus servi Dei, seu sancti, quia, cum per naturam nequeant illico, et simul cum recessu morbi vires totaliter recuperari, ideo quoties morbus hoc modo recedit, et vires simul totaliter recuperantur, non per naturam, vel artem, sed per miraculum accidisse censetur.

(12. Miracula primi generis, seu ordinis, vel gradus non est necesse ut habeantur pro veris miraculis, quod fiant in instanti, quia talia miracula, sive fiant in instanti, sive progressu temporis, semper verificantur quod a solo Deo procedant, cum totaliter superent vires, et facultatem naturæ, a qua nec in instanti, nec successive provenire possunt. Pignatell. tom. IV, consult. 44, n. 6; Lauræa in tom. III, disput. 20, art. 20, num. 863, et alii passim.

(13. Miracula secundi generis, seu ordinis, vel gradus non est necesse quod fiant in instanti, et patet exemplis relatis in sacra Scriptura; de filio enim viduæ a morte excitato ab Elia III *Reg.* XVII, habetur: *Qui expandit se atque mensus est super puerum tribus vicibus... reversa est anima pueri intra cum, et revixit*. Et de filio Sunamitidis suscitato a mortuis ab Elisæo IV *Reg.* III, non statim, sed paulatim ibi: *Nam Elisæus ingressus domum ascendit, et incubuit super puerum, posuitque os suum super os ejus, et*